

VICHŘICE

WALTER JON WILLIAMS

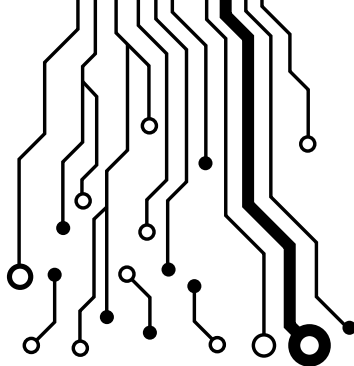
ARGO

VICHŘICE

WALTER JON WILLIAMS

PŘELOŽIL
ALEŠ DROBEK

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

© Argo, 2024

Copyright © 1987, 2011 by Walter Jon Williams (Voice of the Whirlwind)

Copyright © 1987, 2014 by Walter Jon Williams (Wolf Time)

Copyright © Martin Šust, 2024 (Walter Jon Williams – profil autora)

Translation © Aleš Drobek, 2024

Cover Art © 2018 by Dark Crayon

ISBN 978-80-257-4449-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-4534-2 (e-kniha)

POKRAČOVÁNÍ NEPOKRAČOVÁNÍ

Vichřice se rodila obzvlášť složitě. Mou spisovatelskou kariéru odstartovaly historické námořní dobrodružné příběhy, jejichž první tři svazky vyšly roku 1981. Po dopsání třetího dílu následovala pauza, během které nakladatel zkoumal prodeje a rozhodoval se, jestli zadá další pokračování. (Nakonec zadal.)

Já si konečně nemusel hlídat termíny a měl jsem čas na experimenty, do kterých jsem se pustil s chutí. A jelikož v mých námořních dobrodružstvích figurovalo pokaždé nějakých 200 mužů na jediné lodi, rozhodl jsem se napsat něco, kde se jediný protagonista bude nebezpečně prodírat složitým příběhem.

První stránky *Vichřice* jsem napsal na přelomu osmdesátého a jednadesátého roku. To vím relativně přesně, protože jsem je ještě psal na stroji – svůj první textový editor jsem si koupil až na jaře 1981. Daleko jsem se však nedostal, protože můj nakladatel projevil zájem o dvě další pokračování mých námořních dobrodružství, a tak všechno ostatní muselo do šuplíku.

Dalším experimentem z té doby byl ediční návrh mého prvního vědeckofantastického románu *Ambassador of Progress* (Vyslanec pokroku), který jsem prodal půl roku poté, co má historicko-námořní kariéra sešla na úbytě.

Nikdy jsem neplánoval, že budu psát sci-fi. (Především jsem si nemyslel, že na to stačím – na SF jsem měl vysoké nároky.) Své dva

vědeckofantastické romány jsem bral spíš jako experiment než jako kariéru. Jenže v mé branži musíte psát, co má úspěch, a já byl naštěstí dost flexibilní, že jsem se dokázal requalifikovat.

Takže ze mě byl spisovatel vědecké fantastiky. A co teď?

Dál jsem napsal romány *Knight Moves* (Tahy koněm) a především *Hardwired* (Hardware, Argo 2022), který je dodnes mým nejúspěšnějším. Vznikl závrtně rychle, někdy mezi léty 1983 a 1984, ale vyšel až v roce 1986.

Po dokončení *Hardwaru* jsem se pustil do *Angel Station* (Stanice Angel), ale když jsem měl napsaných nějakých sto stránek, vzpomněl jsem si na rukopis, na který se mi prášilo už čtvrtým rokem, a najednou jsem věděl naprosto přesně, co s ním. A tak jsem *Stanici Angel* odložil a vrhl se na *Vichřici*.

Původně jsem pracoval s nápadem klonovaného vojáka, který řeší svou vlastní vraždu. Napoprvé jsem neměl vymyšlené žádné další podrobnosti, ale teď jsem si sedl s barevnými propiskami a notesem a vytvořil bezmála talmudický dokument plný spirál a šípek a malých okének s vedlejšími příběhy. Byl to ten nejsložitější příběh, jaký jsem si dokázal představit a ve kterém posledních pět kapitol čtenáři postupně ukazuje, že všechny jeho teorie jsou úplně mimo, zas a znovu.

Na tu osnovu jsem dodnes pyšný. Dějové zvraty nejsou sice v dramatickém příběhu žádnou novinkou, ale málokdo by asi čekal, že autor bude celý text revidovat tak často a tak radikálně.

Co se protagonisty týče, Steward je správcem své vlastní historie a také historie své jednotky. Velmi ji ctí a nasazuje vlastní život, aby v ní vyplnil mezery.

Není to kdovíjak vyrovnaný člověk. Je fanatický, záluďný, posedlý pomstou a nebojí se násilí ani vraždy. Není zrovna ideálem duševního zdraví.

Umí však být loajální a vstřícný k přátelům, například Reese. Rád by byl spolehlivým manželem a ještě radši příkladným otcem svému postiženému synovi, přestože jeho bývalá žena si ho, vcelku pochopitelně, odmítá pustit do života.

Styl psaní se záměrně odlišuje od *Hardware*. Ten je rozpalený, zatímco *Vichřice* je chladivá. *Hardware* štědře rozdává detaily, *Vichřice* je precizní.

Připomínám, že *Hardware* je s velkým přehledem mým nejúspěšnějším dílem. Báł jsem se, že ode mě čtenáři budou čekat, že budu psát stejný román stále dokola. Rozhodl jsem se, že svůj kurz si budu nastavovat podle vlastní úvahy, a ne podle vkusu redaktorů nebo čtenářů.

Také vím, že pokud autor nezkouší psát nově a jinak, pak se místo zlepšování jen opakuje. A já chtěl být tím nejlepším spisovatelem, jakým můžu být. Mapoval jsem neznámá území a *Vichřice* je jedním z nich.

Má redaktorka dala najevo jisté lehké zklamání, že *Vichřice* není obměnou *Hardware*. „Pokračování se lépe prodávají,“ prohlásila. „Nemohlo by z toho být pokračování?“

Vidina lepších prodejů se zdála dostatečným uměleckým zdůvodněním revize knihy, a tak jsem provedl pár drobných změn, například jsem zmínil Orbitální sověť a pár dalších reálií předchozího románu. A tak se *Vichřice* proměnila v druhý díl, oproti tomu prvnímu zasazený o sto let v budoucnosti, se zbrusu novým obsazením.

Plně si uvědomuji tu ironii osudu, že román, kterým jsem se chtěl vzdorně odchýlit od své předchozí práce, na ni nakonec navázal, třebaže jen povrchně. Vyšel v roce 1987.

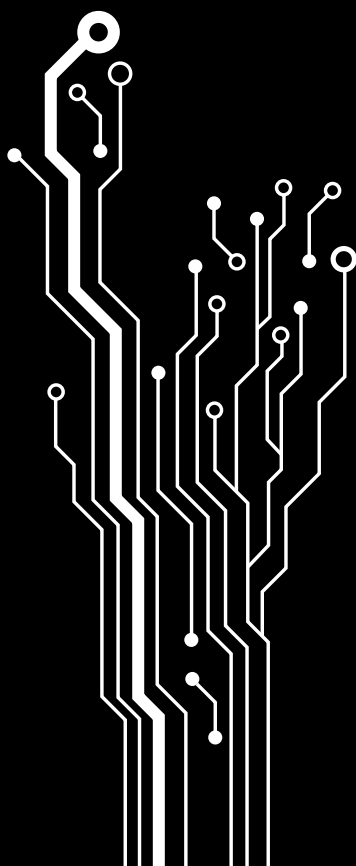
Řekl bych, že sedmiletá prodleva mezi původním nápadem a vydáním knize prospěla. Během té doby jsem se učil psát a zároveň příběh dál prohluboval. Své myšlenky jsem poskytl dostatečnou podporu, aby naplnila svůj potenciál.

Samotný název vznikl až v úplném závěru celého procesu. Je to odkaz na Knihu Jób, kde Bůh promlouvá z vichřice, a zakládá metaforu, která se pak v průběhu románu rozvíjí. Jak říká Griffith:

„Ty ses vážně stal vichřicí, kapitáne. My ostatní tě následovali. Ale tys byl vichřice. Tys byl Šeol.“

VICHŘICE

KAPITOLA 1

Steward visel pod oblohou barvy mokré břidlice. Planeta pod ním byla temná, nezřetelná. Měl pocit, že se pohybuje, že plachtí. Občas se mu sevřel žaludek, když se propadl k neproniknutelné tmě pod sebou. Cítil stále napjatější nervy. Za chvíli bude připravený. Nebe se naklonilo a otočilo.

Jinak potemnělý obzor se před ním vlnil a pulzoval tmavě rudou, jako když šrapnel odhalí tepnu. Steward si uvědomil, že to není slunce, ale požár.

Po probuzení ze sna se nikdy nebál, nikdy nebyl překvapený. Procítl vždy čilý a plný energie, jeho končetiny dychtivé pohybu, tance, boje.

Netušil, k čemu se pod tím šedivým, studeným nebem blíží, ale věděl, že to chce.

Doktor Ashraf měl ordinaci v rohu jednoho vyššího patra nemocničního komplexu, kam mu ze dvou různých stran proudilo jasné arizonské nebe. Etienne Njagi Steward měl k dispozici měkkou pohovku a hleděl skrze skleněné stěny na město Flagstaff a horský hřeben

za ním. Výhled na tři vrcholky byl přerušovaný řadami zrcadlových kondekologií, v nichž se odrážela úbočí, nebe, nemocnice a mihotavá, třpytivá stužka slitinové dálnice. Skleněné budovy realitu deformovaly, násobily. Její odraz byl zajímavější než ona sama.

Místnost byla dokonale zvukotěsná. Dokonce i rychlovlak, který občas proletěl před nemocnicí, jen mírně rozvibroval skleněné stěny. Steward měl na svět kolem sebe znamenitý výhled, ale zároveň byl od něho odříznutý, slyšel jen Ashrafův bezvýrazný hlas, šepot klimatizace a vzdálený šelest rychlovlaků. Říkal si, co s ním asi Ashraf plánuje.

Doktor Ashraf seděl za ním, u svého stolu. Steward věděl, že displeje na stole jsou napojené na senzory v pohovce, analyzátory hlasového stresu, monitory tepu a dýchání, možná dokonce i přístroje k analýze potu a svalového napětí. Sám na ně z pohovky neviděl, ale doktorovi se na tváři odrážel jejich načervenalý přísvit.

Stewarda učili, jak takové přístroje oklamat. Pamatoval si dlouhé hodiny v hluboké hypnóze, pod vlivem drog nacvičoval biologickou zpětnou vazbu. Zatím však neviděl mnoho důvodů své schopnosti využít, a tak to dělal, jen když mluvili o Natalie. A i to spíš proto, aby se sám uklidnil, než aby oklamal svého psychologa.

Jednou Ashrafovi vyprávěl o svém snu. „Možná je to vzpomínka na Šeol,“ prohlásil. „Paravýsadek nebo něco takového.“

„Přece víte, že to není možné,“ namítl doktor Ashraf.

Stewardovi někdy přišlo, že se v něm skrývá stejně tolik osobností, kolik odrazů se mihotá na stěnách skleněných věží, že si někdy zkouší osobnosti jako šaty v krámě, jednu za druhou, jen aby se přesvědčil, jestli mu sedí. Bylo zřejmé, že snění je pro doktora Ashrafa nepřijatelné.

Steward ten sen už pak nikdy nezmínil.

Podél nemocničních stěn se táhly jasně barevné pruhy odpovídající barvám identifikačních náramků pacientů. Kdyby se v těch rušných, sterilních chodbách někdo náhodou ztratil, stačilo, aby se nechal vést